

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2664/2025
15.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из села ..., чији је пуномоћник Александар Јовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Ветеринарска амбуланта Босилеград“, чији је пуномоћник Драган Давитков, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 633/24 од 10.04.2025. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 633/24 од 10.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 633/24 од 10.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Босилеграду П1 7/23 од 13.12.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је радни однос заснован на одређено време постао радни однос на неодређено време по сили закона дана 09.07.2021. године на радном месту ..., и да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца бр. ... од 19.12.2022. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове радног места које је обављао пре престанка радног односа или да га распореди и повери му вршење послова радног места које одговара степену и врсти стучне спреме тужиоца, и обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 100.125,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент се само паушално позива на битну повреду поступку из члана 374. став 1. ЗПП без конкретизације која је то повреда учињена у поступку пред другостепеним судом, па су ти наводи без утицаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 01.07.2019. године до 31.12.2022. године, био радно ангажован код туженог по основу четири уговора о раду који су sukcesивно закључивани на одређено време и обављао је „послове ...“. Након истека сваког од наведених уговора тужиоцу је радни однос престао сагласно решењу туженог због истека рока на који је сваки уговор закључен. Решењем туженог бр. 322 од 19.12.2022. године, констатовано је да тужиоцу престаје радни однос код туженог дана 31.12.2022. године, истеком рока за који је заснован, када и престаје да важи уговор о раду од 23.12.2021. године. Тужилац је, након престанка радног односа према решењу од 19.12.2022. године, чији се поништај тражи, потписао нови уговор о раду дана 15.07.2023. године, за рад на одређено време до 31.12.2023. године. Тужени је локалној самоуправи достављао обрасце ПРМ-ново запошљавање и додатно ангажовање од корисника јавних средстава ради пријема у радни однос нових радника због повећаног обима посла и додела већег терена, и исти су достављани надлежној Комисији Владе РС, али није добијена сагласност и одобрење за ново запошљавање у спорном периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су примењујући одредбе Закона о буџетском систему, Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, закључили да у конкретном случају нису постојали услови да радни однос тужиоца на одређено време по сили закона прерасте у радни однос на неодређено време, будући да из садржине одредаба Закона о буџетском систему произлази да постоји забрана заснивања радног односа код корисника јавних средстава у спорном периоду, међу којима је и тужени, и који је *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, сходно одредби члана 105. цитираног закона. Оцењено је да није основан захтев за поништај решења од 19.12.2022. године, имајући у виду да је тужиоцу, сагласно одредби члана 175. тачка 1. Закона о раду, радни однос престао на законит начин јер је истекао рок на који је радни однос заснован. Како нису испуњени услови за преображај тужиоцевог радног односа код туженог у радни однос на неодређено време и имајући у виду да је тужилац 15.07.2023. године, закључио нови уговор о раду са туженим на пословима које је раније обављао, то је одбијен тужбени захтев да се тужилац врати на рад.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених судова заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 37. Закона о раду, прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног

посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за тужену, као и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 54/09 ...31/19) и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34, прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године. Одредба члана 27е. став 34. наведеног закона, новелирана је више пута, тако да је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 149/2020 од 11.12.2020. године), који је почео са применом од 01.01.2021. године, и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 92/23 од 27.10.2023. године) продужена примена овог члана до 31.12.2026. године. Чланом 3. овог Закона додат је после члана 27ј, члан 27к који је почео са применом од 01.01.2021. године, а којим је прописано да је у периоду од 01.01.2021. године до 31.12.2026. године, корисницима јавних средстава дозвољено да без посебних дозвола и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу по претходној календарској години, умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години, док о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника изнад тог процента одлучује тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. наведеног закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

У конкретном случају тужени је као Јавно предузеће, корисник јавних средстава, па се у односу на њега примењује Закон о буџетском систему, који је *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду. Тужилац је код туженог радио по основу уговора закључених у периоду од 01.07.2019. године до 31.12.2022. године, када је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз законом прописану обавезу давања сагласности од стране надлежног органа Владе. Поступак за прибављање сагласности прописан је Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава. У конкретној чињеничној ситуацији, није постојала сагласност надлежног органа Министарства за заснивање радног односа на неодређено време, већ само одобрење Комисије Владе Р.С., на закључење уговора на шест месеци, па је правиљан закључак да тужилац, на коме је био терет доказивања, није доказао постојање чињеница које представљају услове предвиђене одредбама Закона о буџетском систему за заснивање радног односа код туженог, нити је доказао постојање претходно прибављене сагласности Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, затим постојање конкурса расписаног на основу те сагласности и постојања средстава за финансирање зарада новозапослених

лица. Односно, тужилац није доказао да је у складу са ограничењем прописаним чланом 27к став 1. Закона о буџетском систему код туженог послодавца у том тренутку постојала могућност за пријем у радни однос на неодређено време без посебних дозвола и сагласности.

Код напред утврђеног, нису од утицаја на другачију одлуку, наводи ревизије у којима се истиче да је погрешно примењена законска одредба члана 27е. став 34. Закона о буџетском систему, јер је престала да важи 31.12.2020. године, а тужбом је тражено утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време од 09.07.2021. године. Ово и из разлога што је на основу члана 37. став 6. Закона о раду, укупно време потребно за преображај радног односа 24 месеца плус 5 радних дана, које се у конкретном случају има рачунати у периоду од 2019. до 2022. године, у коме су закључивани уговори о раду на одређено време.

Следом изнетог, тужени је са тужиоцем могао само изузетно, уз сагласност тела Владе, да заснује радни однос на неодређено време. С обзиром на то да та сагласност није постојала, насупрот наводима ревизије правилан је закључак да нису испуњени услови за преображај радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време.

По оцени ревизијског суда, законита је и одлука туженог од 19.12.2022. године. Наиме, Уговор о раду који је заснован на одређено време престао је по самом закону на основу одредбе члана 175. Закона о раду, а решење о престанку радног односа има само деклараторни карактер, јер радни однос на одређено време престаје *ex lege* истеком времена на који је заснован, због чега је неоснован тужбени захтев за поништај решења туженог којим је тужиоцу престао радни однос. Стим у вези имајући у виду да је тужиоцу законито престао радни однос, последично је неоснован и захтев за враћање на рад у смислу члана 191. Закона о раду, с обзиром на његов акцесорни карактер.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни суд не узима у разматрање.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић